

sommige inwoners met geweld weg te halen, boeten te mogen opleggen, gevolgd door de aanhouding van Compagnies schepen, tot volle tevredenheid is bijgelegd. De faujdar zal zich niet meer bemoeien met Compagnies dorp, hij heeft de goederen teruggegeven en hij pretendeert niets onredelijks meer. Men leeft thans in goede vriendschap met hem, maar het bestuur is er wel op gewezen dat zulke zaken zo min mogelijk dienen voor te komen, daar de verzoeken om hulp de Compagnie zeer verplicht aan de Engelsen en tevens haar afhankelijkheid van hen toont. Het is zeer plezierig dat het raadslid te Calcutta Samuel Middleton [fol. 992] zijn diensten heeft aangeboden om een gedeelte van de Patnase vloot die te Jellingij was aangehouden, vrij te krijgen, ondanks de tegenwerking van de duan en de onwil van de nawab. Hij verkreeg daartoe een schriftelijk bevel aan de daroga te Jellingij dat zonder enige kosten zijn uitwerking had. Maar men is het er niet mee eens dat volgens de geheime brief van 27 augustus 1765 het bestuur via het opperhoofd te Kasimbazar heeft geprobeerd van de duan de veiligheid te bewerken van de faujdar te Hooghly die was gearresteerd. Het bestuur had dit beter kunnen nalaten, want men kent de machinaties van de regenten niet, noch wat hun ten laste wordt gelegd. Het resultaat van deze stap bij de duan toont dit aan. De Compagnie is niet in een positie om zich met de regering en de regenten van het land te bemoeien en, afgezien van de geringe waarde van de voorspraak, zou men de achterdocht van de Engelsen maar opwekken. Het was wel voorzichtig dat [fol. 993] volgens de geheime brief van 11 april 1765 twee brieven van een generaal van de Marathas, een zekere Portotom Pandit, niet beantwoord zijn, maar dat er een gezant met een gepast antwoord heen is gestuurd. De vertalingen van de zes brieven in het Perzisch aan het opperhoofd te Patna zijn dus onbeantwoord gebleven. De gift van ropia 2900,- aan de faujdar c.s. te Hooghly voor het oogluikend toestaan van de invoer van levensmiddelen en de afvoer van goederen tijdens de stremming op bevel van de nawab is goedgekeurd. Dat is ook het geval met het feit dat er naar aanleiding van het verbod op de invoer en verkoop van kriegsbehoeften op is gewezen dat lood nodig is voor het raffineren van het zilver. Hier is niet op geantwoord. Wat de Engelsen betreft is in de generale missiven van 8 april en 21 oktober 1766 al uiteengezet hoe er is geantwoord op de brief van het bestuur te Calcutta van 6 januari 1766, waarin genoegdoening en schadeloosstelling werd geëist [fol. 994] voor het lichten van opium uit twee particuliere Engelse schepjes. Op de geheime brieven van het bestuur over de Engelsen valt weinig op te merken. Wel zag men met genoegen dat het bestuur te Calcutta volledige genoegdoening heeft gegeven voor de ongepastheden tegenover de directeur door een zekere Waplo, gezaghebber op een particulier schip. Uit de geheime brief van 11 januari 1766 blijkt hun welwillendheid.)

Mede hebben wij gepasseert dat de ministers de Cassimbasaarsche bediendens qualificatie hadden verleent om 20 à 25 sipais onder hare hoofden in dienst te nemen en te plaatsen op de bazaar van 's konings dorp Calcapoer, teneinde daardoor voor te komen de oneenigheden en oproeren tusschen moedwillige Engelsche soldaten en de inwoonders, en de nadelige gevolgen die daardoor bij 't voorvallen van moord en doodslag te dugten waren. Met recommandatie egter om dezelve weder af te danken zodra maar eenigzints gemist konnen worden, om de Compagnie niet nodeloos te beswaren met ongelden die tot securiteit van vreemde geïmpendeert worden.

Fol. 994r-v.

([fol. 995] Dat het voorstel van de Franse commissaris Jean baron de Lauriston Law en zijn raad om de overeenkomst van 1732 betreffende wederzijdse teruggave van deserteurs voorlopig te vernieuwen is aanvaard, werd goedgekeurd. Het bestuur wil deze overeenkomst op dezelfde wijze sluiten als met de Fransen op Coromandel. Het kan daarmee voortgaan. De verzoeken van opperkoopman Menso Isinck en koopman Jan Carel Kist om de verhoging van hun gagie te laten ingaan met de dag dat ze de daarmee samenhangende werkzaamheden de facto hebben aangevangen, is conform de instructie uit Nederland ingewilligd. In plaats van de overleden tweede pakhuismeester Jan Albert de Wijs, is de onderkoopman Jan Rauwerts benoemd en naar Bengalen gezonden. Onderkoopman Meijer zal